

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๔๕

อยู่ด้วยศีลด้วยธรรมแล้วเย็น

นี่เขากำลังขุดร่อง เป็นคลองอีกคลองหนึ่งข้าง ๆ เคียงกันมากับห้วยหมากแข้งนี้ ขุดนี้ดูจะเอาออกทางโน้น เราก็ไปดูทางโน้น เขาว่าจะมีขุดคลองไปข้างในกำแพงนี้ ส่วนน้ำ ทะลุออกโน้น ท่านปัญญาท่านเป็นผู้กะโครงการอะไร ๆ เราเป็นแต่เพียงว่าไปคอยดู ๆ หากว่าขัดข้องอะไรจะปรึกษากัน เตือนหรือแก้ไข จึงต้องได้ออกไปอยู่เรื่อย ๆ เวลานี้เขากำลังทำงานข้างนอก การขุดการอะไรต่ออะไรเวลานี้ยุ่งทั่วไปหมดแถวนี้ เราไปดูเสียตอนว่าง ๆ อันหนึ่งตอนเช้าแต่เช้า พอสว่างก็รีบออกไปเที่ยวดูโน้นดูโน้น อย่างหนึ่งตอนเย็นถึงจะออกได้ เวลาอื่น ๆ ไม่ได้นะ กลางวันกลางวันไม่ได้เลย เหมือนผู้ต้องหาแหละ เขารุมเอาหลงทิศไปเลย เป็นอย่างนั้นนะ ก็เวลานั้นเราไม่ได้ต้องการอะไร เราจะต้องการในจุดที่เราไปดู ๆ จึงต้องหาเวลาล่าเวลา

บางคนก็จะไม่พอใจก็มี มันแยกยากนะแยกใส่หัวใจคน คิดไปทันทีแหละเป็นอกุศลแก่ตัวเอง ทั้ง ๆ ที่ความคิดความรู้สึกของเราไม่ได้เป็นอย่างนั้น มันหาเอาจนได้นั้นแหละ เรื่องที่จะเป็นพินเป็นไฟเผาเจ้าของ ไปอะไร ๆ รุมใส่เลย ไม่ทราบอะไร ก็เห็นกันอยู่ทุกวัน แล้วรุมใส่ ๆ บางทีก็ดูเอาบ้างซิ นี่อันหนึ่ง เคียด โกรธ กิเลส มีหลายแบบเราพูดจริง ๆ นะ โห รักษาหัวใจคนไม่ทราบจะรักษาแบบไหน การรักษาแบบนี้กลายเป็นเรื่องทำลายแบบนั้น เข้าไปอีก มันแทรกกันอยู่นั้น จึงต้องได้ระวัง ๆ

นี่เขากำลังทำถนนใหญ่ออก เห็นไหมละ ข้างคลองนั้น ดันเสากำแพงโกลาตไปหมดเลย ทีแรกก็ว่าจะเอาให้เป็นแนวกำแพงไปนี่ ท่านปัญญาท่านก็ทำของท่าน ทีนี้ท่านไม่ทราบเรื่องเกี่ยวโยงกันยังงัยบ้าง คือนาเขาอยู่ทางนั้น นี่มันลำบากนะ เราไปเห็นเสาตั้งอยู่นั้น อ้าวแล้วกัน มันยังงัยกัน ดูแล้วรีบแก้ทันทีเรื่องราวมัน โกลาตเสากำแพงออกหมดแล้วทำถนนผ่านดังที่เห็น ให้นาเขาออกทางนี้ได้ไปนี้ไม่ต้องมาเกี่ยวข้องกัน เขาก็เป็นอิสระของเขา สะดวกสบาย การปิดเปิดประตูของทางวัดเราก็สะดวกสบาย ไม่ต้องเป็นกังวลว่าใครจะมาเกี่ยวข้อง เมื่อมีทางให้เขาแล้ว เขาก็ออกเข้าของเขาสบาย สิ่งที่ต้องทำจึงต้องทำให้อย่างนั้น จากนั้นเขาก็จะเอาหินลูกรังเทข้างบนไว้ เมื่อเข้านี้ไปดูหมดสุดสายเลยแหละจึงเข้ามา

ขอให้พี่น้องทั้งหลายทำความอบอุ่นกับศีลกับธรรมนะ จิตใจอย่าให้พรากจากธรรมไป ท่านทั้งหลายจะมีความอบอุ่นอยู่ในภายใน ๆ โดยเฉพาะ ๆ ไปที่ไหนจะอบอุ่นตามจิตเข้า

ไปสัมผัสกับธรรม ธรรมคืออารมณ์แห่งความอบอุ่น ต่อไปก็ขึ้นเรื่อย ๆ อบอุ่น แน่นหนา มั่นคง หลายแบบที่จะแสดงขึ้นจากความดีของคนที่บำเพ็ญธรรมภายในใจ เพียงเพราะระลึกถึงพุทโธ หรืออัมโม หรือสังโฆ ก็พุทโธ อัมโม สังโฆ ครอบโลกธาตุ พอแยบปัดนี้ถึงกันหมดเลย อันนี้ละเข้าสู่หัวใจ ใจนี้เวลาบำเพ็ญเต็มที่แล้ว ใจนี้กับธรรมก็เข้าเป็นอันเดียวกัน ดังที่ว่าน้ำมหาสมุทรก็เคยพูดแล้ว เวลานี้ยังไม่เป็นอันเดียว ต้องอาศัยธรรมเป็นเครื่องอบรมให้เชื่อมเข้าหากัน เพียงแต่ระลึกถึงธรรมเท่านั้นเราก็สบาย ๆ นะ

ไปที่ไหนอย่าลืมนิรมลธรรม ให้มันมีในหัวใจเรา มีแต่กิเลสคลุมล้อมบีบบีบใส่ไฟตลอดเวลา ใจดวงไหนก็ดวงนั้น แล้วจะหาความสุขมาจากไหน กิเลสเคยให้ใครได้รับความสุขมีที่ไหน ถ้ากิเลสพาโลกให้ได้รับความสุขแล้วศาสนาก็ไม่ควรจะมีหรือไม่มี พระพุทธเจ้าก็ไม่จำเป็น บำเพ็ญตะเกียกตะกายมาตรัสรู้ธรรมเพื่อสอนโลกหาอะไร กิเลสเขาก็พอตัวของเขาแล้ว เขาไม่จำเป็นจะต้องหาอะไรมาช่วยเหลือส่งเสริมให้เขามีความสุขยิ่งกว่านั้นไปอีก เพราะเขาสร้างความสุขให้แก่โลกเต็มเม็ดเต็มหน่วยแล้ว นี่ถ้าเป็นอย่างนั้นได้นะศาสนาจะไม่มี แต่นี่มันเป็นไม่ได้ คำว่ากิเลสคือตัวพินตัวไฟอยู่ในหัวใจ อย่าไปหาที่ไหนหากิเลสหาธรรมก็อย่าพากันไปหาที่ไหน หลงผิดทั้งนั้นว่างั้นเลย

ใจนี้เป็นตัวรับทราบ เป็นตัวมหาเหตุ แล้วความดีชั่วก็อยู่ที่ใจ ฝังอยู่ที่ใจ เกิดอยู่ที่ใจ ได้แก่กิเลสกับธรรม เกิดอยู่ที่นี้ละ ฝังอยู่ในนั้น แล้วแต่ทางไหนจะมีกำลังมากน้อยจะจุดจะลากหัวใจซึ่งเป็นสมบัติของตนนั้นแหละ เพราะทั้งสองอย่างมันแย่งกันครองใจดวงเดียวกัน ทั้งธรรมทั้งกิเลส พอทางกิเลสมีโอกาสก็ลากไป ๆ เวลานี้กิเลสไม่เพียงแต่มีโอกาสนะ มันครอบโลกธาตุมานานแสนนาน จะสงบลงได้บ้างเป็นกาลเป็นเวลาทีที่พระพุทธเจ้ามาตรัสรู้เท่านั้น ธรรมมีอยู่ก็จริงแต่ไม่มีใครรื้อฟื้นขึ้นมาก็ไม่เกิดประโยชน์ เหมือนแร่ธาตุเต็มอยู่ในแผ่นดิน เดินเหยียบย่ำไปมาก็ไม่มีใครสามารถนำมาทำประโยชน์ มันก็กลายเป็นแร่ธาตุเหมือนธรรมดาไปหมดจะว่าไง เหมือนแผ่นดินเราเหยียบไปย่ำมานี้

ทีนี้เมื่อมีผู้ไปค้นคิดแล้วก็นำแร่ธาตุต่าง ๆ มาใช้ประโยชน์เต็มโลกเห็นไหมล่ะ ถ้ามีความฉลาดไปเอามา นี่ธรรมพระพุทธเจ้าก็เป็นอย่างนั้นเหมือนกัน ธรรมธาตุ นั้นฟังซิ เลิศเลออยู่กับนี้ ไม่มีอะไรเสมอว่างั้นเลย ในโลกอันนี้ไม่มี สามแดนโลกธาตุเป็นแดนที่เกิดที่อยู่ ที่เจ็บที่ตายของสัตว์โลกที่กิเลสครองหัวใจเท่านั้นเอง ไม่มีแดนใดจะหวังฟังเป็นฟังตายกับมันได้เหมือนธรรม ถ้าธรรมมีมากมีน้อยอบอุ่น ไม่มีเสี้ยนมีหนาม ไม่มีฉากหน้าฉากหลังอยู่ในนั้น กิเลสมีร้อยพันพันคม มีอะไรขึ้นมากความระแวงเคลือบแคลงสงสัยจะติดตามเข้ามา ๆ

แม้แต่เรามีเงินกองเท่าไรอะไรนี่ เราก็ยังต้องเคลือบแคลงสงสัยเป็นห่วงเป็นใยอยู่นั้นแหละ หากความสบายใจไม่ได้ ถ้าธรรมภายในใจไม่มี ท่านว่า อโจรทรโณ นิธิ ชุมทรัพย์ คือธรรมภายในใจ โจรมารอะไรมาทำลายไม่ได้ น้ำก็ท่วมไม่ได้ อะไรทำลายไม่ได้ ท่านก็บอกไว้แล้ว ส่วนนอกจากนั้นหากความแน่นอนไม่ได้ นี่ท่านบอก เราฟังซิเราเป็นลูกชาวพุทธ หู ตา จมูก ลิ้น กาย เรามีแต่กิเลสเอาไปถูทั้งวันทั้งคืน ครั้นกลับมาก็มีแต่มาบ่นเพื่อละเมอเพื่อระบายทุกข์ต่อกันฟัง มันจะระบายทุกข์อะไร มันชนทุกข์เข้าหูเข้าตาเข้าใจกัน คนนั้นก็กองทุกข์ คนนี้ก็กองทุกข์ ใครระบายออกมามีความสุขความสบายพอจะได้ยึดมาเป็นสิริมงคลเป็นความอบอุ่นแก่ตน จากกิเลสที่สร้างกองทุกข์ให้บุคคลถึงกับมาระบายนั้น มันไม่มี จะให้พูดว่ายังไงอีก ก็ติดดินกันอยู่อย่างนี้แหละ

กิเลสมันหน้าด่านขึ้นทุกวันนะ ให้ท่านทั้งหลายจำเอาไว้ เอาธรรมจับ เราพูดอย่างอาจหาญชาญชัย มันรู้อยู่จริง ๆ ในหัวใจนี้จะว่ายังไง ไปที่ไหนมันทิ่มมันแทงอยู่ตลอดเวลา แต่มันไม่ได้เหมือนเสี้ยนเหมือนหนามเหมือนทอกเหมือนหลาวแทง ไม่งั้นมันหายไปหมดแล้วแหละ พระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วก็หงายเลย พระสาวกท่านได้บรรลุธรรมหรือไม่ได้บรรลุก็ไม่ทราบก็หงายเลย กิเลสฟาดเอาแหลก ๆ แต่ไม่รู้เหมือนไม่รู้ เห็นเหมือนไม่เห็น ไม่สามารถที่จะมาเสียดแทงอันนั้นได้ ธรรมชาตินั้นจึงเรียกว่าธรรมชาติ หรือโลกุตระธรรมเหนือโลกแล้ว อันนี้มันก็ตั้งอยู่ในวงของมัน แต่มันก็ทนเห็นทนดูไม่ได้จะว่าไง เขาเอาไฟเผาทั้งก็เห็นอยู่ แต่เราไม่ร้อนก็เห็นอยู่จะว่าไง

ความดีความชั่วมันเห็นกันอยู่ตลอดเวลาปิดได้ที่ไหน ท่านบอกว่าที่ลับไม่มีในโลก ยิ่งกับธรรมด้วยแล้วมีได้ยังไง ไม่มี เห็นหมด นี่ละพระพุทธเจ้าที่ว่าท่าน โลกวิทู ท่านรู้อย่างนั้น นำมาสอนโลกด้วยความรู้แจ้งจริง ๆ พวกเราให้มีความคัดค้านต้านทานเหนียวรั้งกันบ้างนะจิตใจ ไม่งั้นกิเลสจะเอาไปถู ตั้งแต่วันนี้ถึงวันตายสร้างความชั่วได้มากขนาดไหน แล้วตกรรณนี้จะนานสักเท่าไรกว่าจะได้ฟื้นขึ้นมา จากผลแห่งความชั่วที่ตนทำในภพหนึ่ง ๆ นั้นคิดบ้างซิ ความดีเราทำนี้เพื่อความดีต่อเราจนกระทั่งถึงอนันตกาลถึงนิพพานเที่ยง คือความดี แน่ มันก็รับกันอยู่นั้น

จะเอาทางไหนก็เอาซิ ถ้าจะเอาทางกองทุกข์ ตายกองกันอยู่นี้มันก็ตายกองกันเห็นอยู่ชัด ๆ อย่างนี้ เป็นยังงิงปฏิเสธกันได้ไหมตายกองกัน ไปที่ไหนมีแต่ป่าช้าของสัตว์ เหล่านี้มันอดอยากที่ไหน ป่าช้าของสัตว์มีเต็มไปหมด แต่ไม่เรียกเขาว่าเป็นป่าช้า เช่น สัตว์ไถ่นี่มันล้มมันตายที่ไหนก็เป็นป่าช้าของสัตว์ที่นั่น ๆ บนฟ้าบนอากาศ จิตวิญญาณอยู่ที่ไหน มันเกิดมันตายได้ทั้งนั้น ๆ ดูให้มันชัดอย่างนั้นซิ พระพุทธเจ้าสอนโลกท่านสอนอย่างนั้นนี่นะ

ท่านไม่ได้มางู ๆ ปลา ๆ เหมือนเรา แล้วคำว่าป่าช้าก็คือว่า ความทุกข์มันฝังอยู่นั้น ทนไม่ไหวตายแล้วเกิด เกิดเอาอีกเป็นทุกข์อีกเพราะสร้างกรรมของตัวเอง ผลของกรรมยังไม่หมดมันไม่สิ้นไปได้ละซี อันนั้นมาอันนี้ต่อกันไปเรื่อย

เพียงเราจะอุตส่าห์บำเพ็ญธรรม บังคับหัวใจเจ้าของบ้างต่อความตึงามทั้งหลาย ทำไมจะไม่ได้ เราต้องคิดซิเราเป็นผู้รับผิดชอบเรา จะปล่อยเลยตามเลยเป็นซุงทิ้งท่อนไหลไปตามแม่น้ำ ซุงมันไม่เจ็บไม่ปวดแสบร้อนนะ แต่ซุงของมนุษย์เรานี้มันมีหัวใจ ของสัตว์มีหัวใจ ไปที่ไหนก็ไปไหนทุกข์ไปทีนั้น มันไม่ได้เหมือนขอนซุงกลิ้งหรือลอยน้ำไปนะ หัวใจที่ถูกกิเลสมันเอาให้จม ๆ เหมือนไม่มีราคำราคาเลย เป็นขอนซุง กิเลสถลุง เราจะดีจะดีดินเจ้าของเพื่อสร้างชาติทำไมจะดีไม่ได้ ก็เราเป็นคนรับผิดชอบเรา

เราพูดจริง ๆ เราไม่ได้มีอะไรมาหลอกพี่น้องทั้งหลาย เพราะฉะนั้นจึงกราบพระพุทธรูปเจ้าทุกพระองค์อย่างกราบหาที่ค้ำไม่ได้เลย รู้ตรงไหน ๆ ก็พระองค์สอนไว้หมดแล้ว แล้วค้ำพระพุทธรูปเจ้าได้ยังไง สิ่งที่เราดูเราเห็นเราก็ค้ำไม่ได้ แล้วสิ่งนี้พระพุทธรูปเจ้าสอนไว้แล้ว ๆ แล้วจะเอาอะไรมาค้ำพระพุทธรูปเจ้าละ นี่ชิมันสลดสังเวชนะ ทุกวันนี้ยังหาขึ้นจนจะดูไม่ได้พูดจริง ๆ ไม่รู้ละ เราจะไปตำหนิใครก็ได้ มันเป็นหลักธรรมชาติอันหนึ่งที่กิเลสเหนือหัวใจสัตว์โลก มันบีบบี้ไฟอยู่นั้นเราไม่รู้ เหมือนขอนซุง

แต่ขอนซุงอันนี้มันเป็นทุกข์นั้นซี ไม่มีท่าต่อสู้อย่างขอนซุง เป็นความทุกข์ความเดือดร้อน วันหนึ่ง ๆ หากความหมายหาที่ยึดที่เกาะเป็นที่อบอุ่นแก่ตัวเองไม่ได้เลย ทั้ง ๆ ที่ยุ่งอยู่กับกิเลสอยู่ตลอดเวลา ก็ยุ่งเรียกว่าหาหลักเกณฑ์ไม่ได้นั่นเอง เป็นคนหลักลอยตลอดไปเรื่อย ตั้งแต่เกิดมานี้สร้างแต่บาปแต่กรรมตามอำนาจของกิเลส ตายไปแล้วนี้จะเสวยกรรมอันนี้ไปอีกนานสักเท่าไร ถ้าเราสร้างบุญเราจะเสวยความดีไปนานเท่าไร เราต้องคิดบ้างซิ เราเป็นผู้รับผิดชอบเรา จะปล่อยให้กิเลสถลุง ๆ เอาเลย เวลาเป็นทุกข์กิเลสไม่ได้เป็นทุกข์ มันบีบบี้ไฟคนต่างหาก คนเป็นทุกข์ ไฟจี้คนไฟไม่ได้เป็นทุกข์ คนเป็นทุกข์ต่างหากนะ พิจารณาซิ

นี่ดูไปไหนมันจะดูไม่ได้นี่นะ โถ ทำไมหนาแน่นเอานักหนาภิเลสนี้ เพราะฉะนั้นคนชั่วจึงมีมาก การสร้างบ้านสร้างเมืองคนดีมีจำนวนน้อย คนชั่วมีมาก ไปที่ไหนเตะถีบยันกันมีแต่เรื่องความสกปรกเลอะเทอะเต็มบ้านเต็มเมือง ในวงราชการงานเมืองต่าง ๆ หากความสะอาดไม่ได้เลย มีแต่ความสกปรกที่กิเลสไปสร้างส้วมสร้างถ่านไว้ในวงงานต่าง ๆ สะสางจะหวาดจะไหวยังไง มันสร้างขึ้นมากกว่าสะสางนี่ ไปที่ไหนมีแต่ความทุกข์ความร้อนเพราะกิเลสนี้ละสร้างขึ้น อู๊ย เราสลดสังเวชนะ นั่นละกิเลสที่มีอยู่ในหัวใจของเรา เราสะเรา

สาธิตไม่ทันกับมันก่อเหตุการณ์ขึ้นมา นี่เวลามันหนา หนาอย่างนั้น เทียบเข้ามาหาเจ้าของชิ เราสร้างความดีนี้ไม่ทันมัน ๆ แต่ยังไงก็ตามเมื่อสร้างไม่ถอย ทัน แน่ ให้เอาจุดนี้แหละ

ทำไมไม่ทัน ก็เลสกับธรรมมีอำนาจเหมือนกัน แต่สุดท้ายแล้วก็ธรรมมีอำนาจเหนือ แน่ ธรรมปราบกิเลสได้ ไม่มีอะไรเหลือเลยแหละกิเลสนี้ ดังพระพุทธเจ้า พระอรหันต์นี้ ท่านผู้ปราบกิเลสได้ หาความทุกข์ในใจไม่มีเลย นี่คุณค่าแห่งการปฏิบัติตนด้วยความ อุตสาหะพยายาม เวลาได้ผลขึ้นมาเป็นที่พอใจแล้ว พระพุทธเจ้าก็ดี พระอรหันต์ก็ดี ท่าน เหล่านี้ตั้งแต่วันที่ตรัสรู้ขึ้นมาเท่านั้น เรื่องกิเลสตัวสร้างทุกข์นี้พังลงไปจากจิตใจแล้วนั้น ที่นี้มีแต่ธรรมเป็นธรรมชาติล้วน ๆ ตั้งแต่บัดนั้นไปตลอดอนันตกาลจะหาความทุกข์ชนิด หนึ่งเข้ามาในใจไม่ได้เลย ท่านจึงเรียกว่านิพพานเที่ยง นิพพานคือความดับทุกข์ ดับ อย่างเที่ยงถาวร ดับไม่มีวรรคมีตอน ดับตลอด ที่ว่านิพพาน ๆ คือความดับแห่งสมมุติ ทั้งหลาย สมมุติก็คือกิเลสเป็นตัวสมมุติ ตัวสร้างเสี้ยนสร้างหนามสร้างไฟสร้างไฟใส่หัวใจ สัตว์โลกคือกิเลส เอาอันนี้แหลกลงไปแล้วไม่มีอะไรเหลือเลย

นั่นละ ท่านประกาศธรรมสอนโลกบ้าง ๆ คือท่านไม่มีทุกข์เลย มีแต่บรมสุขเต็ม พระทัย เต็มหัวใจของสาวกท่าน จากการอุตสาหะพยายามบำเพ็ญมาหนักเบาเล็กน้อยท่าน ไม่ถอย ผลเวลาได้ขึ้นมาก็อย่างเดียวกันกับกิเลสเผาสัตว์ เวลาผลได้ขึ้นมาตั้งกับตั้งกลับ มันก็ถูกเผาอยู่อย่างนั้นตลอดเวลาเหมือนกัน ที่นี้ธรรมเมื่อได้สร้างขึ้นมาให้เต็มเม็ดเต็ม เหนียวแล้วก็หมด คำว่าทุกข์ในจิตใจของพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ไม่มีเลย หมด หมดโดย ลิ้นเชิง แล้วนอกจากคำว่าหมดทุกข์แล้ว บรมสุขยังทับกันไว้ก็อยู่อย่างนั้นตลอดไปฟังซิ มี อดีตอนาคตที่ไหน ว่ากาลนี้สุขกาลนั้นจะทุกข์ กาลนี้แปรปรวน กาลนั้นจะสงบร่มเย็น ไม่มี เรื่องสมมุติเหล่านี้ไม่มี เที่ยงตรงอันเดียวเลย นี่มันก็ชี้ได้ชัดเจนที่ว่า อ้อ มีกิเลสเท่านั้นที่ สร้างความทุกข์ให้แก่สัตว์โลก จนกระทั่งไม่มีวรรคมีตอน ไม่มีฝั่งมีฝา สามแดนโลกธาตุนี้ เป็นที่อยู่แห่งกองทุกข์ของสัตว์ทั้งหลายเพราะกิเลสบีบบี้สไฟเท่านั้น หรือทั้งนั้นว่างั้นเลย ไม่มีเกาะใดตอนใด

พอพ้นจากเกาะกองทุกข์นี้แล้ว ถึงนิพพานก็แบบเดียวกันอีก แต่อันนั้นหาประมาณ ไม่ได้เลย อันนี้ยังบอกว่าสามแดนโลกธาตุ ยังมีขอบเขต กามโลก รูปโลก อรูปโลก กามภพ รูปภพ อรูปภพ นี่เป็นแดนแห่งสัตว์ทั้งหลายที่อยู่ด้วยความหมุนเวียน จากนั้นไป แล้วหมดไม่มีฝั่ง เลยไปทุกอย่างจึงเรียกว่าวิมุตติ พ้นไปหมดโดยประการทั้งปวง นี่ผลแห่ง การปฏิบัติ มันจะทุกข์ยากขนาดไหนต้องสู้ซิ เราเป็นผู้รับผิดชอบในตัวของเรา จะปล่อยให้ กิเลสเผาต่อหน้าต่อตานี้มันเกินไปนะ ต้องช่วยตัวเอง

เวลานี้กิเลสกำลังหนาแน่นทีเดียว ต่างคนต่างได้ความส่งเสริมเข้ามาหาเชื้อภายใน คือใจที่มันติดดินมันเกาะแสวงหาอยู่แล้ว พออะไรผ่านหูผ่านตามันจะคว้า ๆ เข้ามาก็มาเผาตัวเอง เวลานี้โลกกำลังคละเคล้ากัน โลกนอกโลกในเมืองเขาเมืองเรา นั้นละเข้ามาคละเคล้ากัน สิ่งต่าง ๆ ก็ติดมากับคน ทีนี้เวลาเจอกันเข้าแล้วมันก็พัวพันกัน แล้วก็นำมาเป็นเรื่องเป็นราวในคนแต่ละคน ๆ ตลอดถึงสัตว์ก็เดือดร้อนไปด้วย เวลานี้จึงมีแต่เรื่องการส่งเสริมกิเลสนะ คนนั้นผลิตขึ้นที่นั่น คนนี้ผลิตขึ้นที่นี่ ประเทศนั้นผลิตกรรมขึ้นที่นั่น ๆ เขามีความรุ่มเย็นเป็นสุขอย่างนั้น ๆ ประเทศนั้นผลิตกรรมขึ้นมา มีความรุ่มเย็นเป็นสุขอย่างนั้น ๆ อย่างนี้เราเห็นที่ไหน ไม่มีว่างั้น มีแต่กิเลสผลิตกองทุกข์ให้สัตว์โลกเผาตลอดเวลาเลย นี่ซิมันสำคัญ เามาเทียบให้มันเห็นชัดเจนที่ว่า ถ้ากรรมอยู่ที่ไหน แม้ในบ้านนี้ผู้ใดมีกรรมผู้นั้นเป็นสุขกว่าเพื่อน อยู่อย่างนี้ละ

กว้างไปเท่าไรถ้ามีกรรมตรงไหน นั้นละมีที่ซุกหัวนอนคนเรา กับกรรมเท่านั้นนะ อันนั้นสิ่งไหนอนเป็นแต่เพียงอาศัยเท่านั้น อยู่กับมันก็อยู่ด้วยความไม่พอใจ ต่างฝ่ายต่างจะพึ่งต่อกันอยู่ตลอดเวลา หาความสุขที่ไหนได้ แต่ใจกับกรรมไม่พราวจากกันอยู่ที่ไหนอบอุ้นตลอดไปเลย เป็นอย่างนั้นนะ ท่านทั้งหลายจำเอาไว้ การสอนท่านทั้งหลายหลวงตาพูดจริง ๆ อาจหาญ ยกมาสามแดนโลกธาตุมาโจมตีหลวงตาบ๊วะจะแบบไหนก็ตามเถอะ มันก็คือถึงขยะ มันก็คือหมาเห่าฟ้าเข้าใจไหม อันนั้นไม่ได้มาเกี่ยวข้องเลย เลยไปหมดแล้ว เอาหัวใจอันนี้ก็ยกขึ้นอีกเป็นแบบเดียวกัน จึงกล้าพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง คำพูดเช่นนี้เราก็ไม่เคยพูด เพราะเราไม่เคยรู้เคยเห็นเคยเป็นแต่ก่อน เขาทุกข์เราทุกข์มันก็แบบเดียวกัน ถึงขนาดที่ว่าแข่งกันไม่ได้ เรื่องความมืดความบอด ความทุกข์ ความทรมาน มันเป็นเหมือนกันหมด

ทีนี้เวลาคุยเสียชุดคัน ตามธรรมที่เป็นเครื่องบุกเบิกเพิกถอนความชั่วช้าลามกทั้งหลายออก ความสุขก็ค่อยมีขึ้นมา ความสว่างไสวก็มีขึ้นมา ยกตัวอย่างเช่นการปฏิบัติธรรม เอาตั้งแต่ต้นเลยละ ว่างั้นเลย พอบวชแล้วก็เข้าใจในตัวเอง ตัดสินใจตัวเองในวันบวชนั้นเลย บัดนี้เข้ามาสู่เพศของพระแล้วไม่ได้เหมือนโลก เป็นคนละฝั่งละฝาแล้ว เราต้องปฏิบัติตามหน้าที่ของพระโดยถ่ายเดียวเท่านั้น จิตปักปุกลงไปตั้งแต่บัดนั้นตลอด สุขทุกข์ก็ตามแนวทางของพระเท่านั้น จะไปแนวอื่นไม่ได้ต้องไปตามแนวทางของพระ บุกเบิกเพิกถอนไปเรื่อย ทุกข์สุขอะไร ลำบากลำบากขนาดไหน เราอุทิศสำหรับพยายามไปเรื่อย ๆ อย่างนั้น

ตั้งแต่บัดนั้นเรียกว่าคอยแก้คอยไขความชั่วที่มันมืดหนาสาโหดภายในใจ ออกด้วยศีลด้วยธรรมเรื่อย ๆ ๆ มา จนกระทั่งถึงบัดนี้ได้มาสอนพี่น้องทั้งหลาย นี่ผลได้มาเป็น

ลำดับ ๆ ตั้งแต่วันบวช ไม่ได้สร้างความเดือดร้อนให้แก่ตนตั้งแต่บวชมา ว่าได้ทำความทุกข์ความเสียหาย ข้ามเกินสิกขาบทวินัยอะไร ๆ อย่างนี้ให้เกิดความเสียหายแก่ตนไม่มี มีแต่ความอบอุ่นเพราะศีลก็บริสุทธิ์แล้ว ธรรมก็บำเพ็ญทุกวัน หิริโอตตปปะ มีประจำใจอยู่แล้ว คนเรานั้นก็เย็น ๆ ละชิ อยู่ด้วยศีลด้วยธรรมเย็น เอ้า ที่นี้พูดถึงเรื่องในป่า นี่อันหนึ่งที่ชัดเจนมากนะ ในขณะที่เราไปบำเพ็ญนี้ ธรรมในใจของเราเรายังไม่มีหลักธรรม เช่น ความสงบของใจ สมาธิของใจก็ไม่มี แต่ศีลบริสุทธิ์อบอุ่น ไปคนเดียวนี้ระมัดระวังมากทีเดียว ถ้าผิดพลาดประการใดไม่มีที่จะประกาศโทษของตนที่ผิดพลาดต่อศีลข้อนั้น ๆ ให้เพื่อนฝูงฟัง โทษนั้นจะไม่ลดตามที่วินัยท่านว่า เมื่อต้องอาบัติแล้วต้องไปแสดงโทษตนเอง ให้เพื่อนฝูงฟัง องค์ใดองค์หนึ่งอย่างนั้นนะ บอกว่าได้ผิดพลาดทำอันนั้นอย่างนั้น ๆ มาแสดงโทษ ท่านว่าแสดงอาบัติ

ที่นี้ไปคนเดียวไม่มีที่แสดงอาบัติ ไม่มีที่แสดงโทษ ยิ่งระมัดระวังเต็มเหนี่ยวเลย สมมุติว่าเป็นโทษขึ้นมานี้ ยังไม่ได้พบพระเพื่อนฝูงหรือองค์ใดก็ตาม พอแสดงโทษให้ท่านรู้เรื่องรู้ราว โทษนั้นจะ ๑).ระงับ ๒).ลดลงไป จะไม่กำเริบท่านบอก เรื่องราวจะผ่านไปหมด เรื่องทุกข์ทั้งหลายจะระงับเพียงเท่านั้น ถ้าไม่ได้แสดงอาบัติต่อพระสงฆ์ที่อยู่ร่วมกันแล้ว เกิดว่าตายในเวลานั้นเป็นยังไง นี่ที่มันเดือดร้อนตรงนี้ซิ จึงต้องระมัดระวัง ยกตัวอย่างเช่น พระองค์หนึ่งในครั้งศาสนาพระพุทธเจ้าก็สสปะ ท่านก็นั่งเรือไป เรือพาไปริมฝั่งแล้วมือคะนองยังไม่ทราบ ท่านก็ไม่ได้ตั้งใจ เอื้อมมือไปจับใบตะไคร้ น้ำ พอไปจับเรือมันวิ่งปัดนี้ขาดติดมือ โอ้ย.ตกใจที่นี้ แล้วกันจับอันนี้ขาดติดมือมาแล้วนี้ ท่านห้ามไม่ให้พรากของเขี้ยว พรากของเขี้ยว เช่น ตัดไม้ตายหญ้าอย่างนี้ห้าม ตามพระวินัยมีอย่างนั้น อันนี้ท่านทำอย่างนี้ท่านก็เดือดร้อน มิหนำซ้ำมันก็เสริมไปกับโรคภายใน จะเป็นโรคท้องหรือโรคอะไรเราก็จำไม่ได้ ป่วยหนัก เข้ามาหาผู้แสดงอาบัติไม่ได้ ตาย ตายไปเป็นพญานาคเห็นไหม นี่ละเรายกออกมาย่อ ๆ

นี่ละอำนาจแห่งจับกอดตะไคร้ น้ำ ใบตะไคร้ น้ำขาด ไม่ได้แสดงอาบัติตายเสียเวลานั้น ทั้งที่กำลังเดือนร้อนด้วยโทษอันนี้อยู่ ไปเป็นพญานาคนี้ ก็พูดเพียงเท่านี้เอามาเป็นคติตัวอย่าง เพียงเท่านี้เป็นได้ เห็นไหม จึงต้องระมัดระวังเต็มเหนี่ยว ถ้าไปอยู่องค์เดียว ระมัดระวังเต็มที่ เพราะเมื่อเป็นอาบัติแล้วจะแสดงต่อผู้ใดไม่ได้ เราต้องเป็นตัวของตัวเอง เต็มตัวเลย นี่ก็รักษามา

ที่นี้ความชุ่มเย็นภายในจิตใจ อบอุ่นภายในใจ เพียงศีลเท่านั้นพอ ไปอยู่ในป่าเสียงกระหึ่ม ๆ เสียงเสื่อนะ เดินจงกรมนี้เสือกกระหึ่ม เอ้า ตายก็ตายเถอะ หากว่าจำเป็นจริง ๆ

ตายแล้วเราต้องไปสวรรค์ มันแน่อยู่ในหัวใจนะ มันอบอุ่น เอาแค่นี้ก่อนนะ เราเองดำเนิน มาสอนพี่น้องทั้งหลายมาโกหกเธอ ไปอยู่ในป่า ป่าแต่ก่อนไม่ได้เหมือนทุกวันนี้ะ พวก ช้างพวกเสือพวกสัตว์พวกเนื้อเต็มไปหมดไม่ว่าป่าไหน ๆ มันไม่มีเฉพาะทุกวันนี้เท่านั้น แหะ เพราะถูกถากถางออกหมดคนมันมีมาก ต้นไม้ใบหญ้าฉิบหาย สัตว์ตายหมดนะ

แต่ก่อนก้าวเข้าไปตรงไหนเป็นป่าทั้งนั้น ป่านั้นมีสัตว์มีเลื้อมีเนื้อมีทุกอย่างอยู่ในนั้น หมด เพราะมันมีมาก คนไม่มีมากแต่ก่อน การซื้อขายไม่มี ถนนหนทางไม่มี ทางแบบ ทางรถทางราไม่มี มีก็ทางคนเดินเป็นด่าน ๆ ไปเท่านั้น ไปที่ไหนสัตว์เต็มตามข้างทาง เป็น อย่างงั้นนะ เวลาไปอยู่ที่เขื่อนนั้นมันจะกลัวอะไร มันก็ตามนิสัย เรานี้กลัวเสือเป็นเบอร์หนึ่ง หมีเป็นที่สอง ส่วนงูนั้นกลัวไม่กลัวก็ไม่ค่อยเป็นอารมณ์ แต่เสือเป็นที่หนึ่ง หมีเป็นที่สอง เพราะเห็นว่าสัตว์ร้าย แล้วไปอยู่ในที่เขื่อนนั้น ก็ไปหาที่อย่างงั้นแหละที่กลัว ๆ เพื่อรักษา สติ รักษาจิต ภาวนาจะได้ดี มันไม่คิดคะนอง ถ้ามีศัตรูอยู่ข้างนอกมันกลัว มันให้ถอยเข้ามา แล้วอยู่ด้วยความอบอุ่นฟังซินะ หากว่าตายเวลานั้นก็แน่ใจ ไปสวรรค์ไม่สงสัยเลย

เพียงขั้นศีลของเราเท่านั้นอบอุ่น เราก็เห็นชัดเจนในหัวใจของเราว่าอบอุ่น หากว่า ตายก็ไปสวรรค์เลย จากนั้นก็บำเพ็ญธรรม ๆ ขึ้นเรื่อย ๆ ธรรมมีในใจ สมาธิความสงบรุ่ม เย็นภายในใจแน่นหนามั่นคงขึ้นเรื่อย ๆ ที่นี้ที่ฟังของเราถึงอุณหนาฝาคั่งเข้าเรื่อย ๆ ที่นี้เลย ไม่ค่อยกลัวนะ หาดตัดอยู่นั่นละ ดัดที่ให้มันกลัวแล้วจะได้เร่งจิตเข้า ความกลัวนี้หมายความว่า เป็นเครื่องบังคับให้สติกับจิตหมุนเข้าใกล้ชิดติดพันกัน เป็นความเพียรขึ้นมา เข้าใจไหม อาศัยสิ่งภายนอกที่น่ากลัวนี่ละ ดำเนินเข้าไป ๆ เวลาอยู่ในขั้นสมาธิกับปัญญาในเรื่องความ กลัวจะสงบลงมาก จากนั้นก้าวถึงขั้นปัญญาละที่นี้ ฟังให้ชัด นี่ละการดำเนิน

พอก้าวถึงขั้นปัญญาแยกธาตุแยกขันธ์ แยกสัตว์แยกบุคคล แยกสัตว์แยกเสือ ว่า กลัวมันกลัวที่ไหน ๆ ไล่เข้าไปหมด เลยไม่มีที่กลัว เสือตัวหนึ่ง ว่าชน ขนมันกับชนเราก็มี เหมือนกัน แน่มันไล่กันเข้าไปอย่างงั้นนะเรียกว่าปัญญา ว่าเล็บ เล็บมันกับเล็บเราก็มี เหมือนกันตื่นหาอะไร ว่าเขี้ยว เขี้ยวมันกับเขี้ยวเรานั้นก็มี ชัดกันไปชัดกันมา นี่เราพูดโดย ตรงนะ ไปติดกันที่ตรงทางเข้าใจไหม ไล่ไป ถ้าว่ากลัวตาริ ตาเราก็มีไม่เห็นกลัว ไปกลัว ตาเสือทำไม ถ้าว่าชน ขนมันก็มีชนเราก็มี ว่าเล็บ เล็บมันก็มีเล็บเราก็มีกลัวมันทำไม ไล่ ไป ๆ ไปถึงทางนี้ แล้วกลัวทางมันหรือ มันจะออกทางไหนคอยดูนะ หือ กลัวทางมันหรือ ถ้าจะอวดว่าทางเรามีก็ไม่เห็นมีใช้ไหม กลัวทางมันหรือ ตั้งแต่มันยังไม่กลัวเราจะไปกลัว มันทำไม แน่ คือทางติดกับกันมันอยู่กับเสือ ๆ มันยังไม่กลัวเราจะไปกลัวมันทำไม ตั้งแต่

มันยังไม่กลัวหางมัน มันอยู่ไกลกับเรา เราไปกลัวมันทำไม มันก็แก้ออกช่องนี้จนได้เข้าใจไหม

นึกว่ามันจะติดหางเสือไม่ติดนะ กลัวมันไล่ไป ๆ ถึงหาง ถ้าว่าถึงพินถึงเขี้ยวมัน กลัวเขี้ยวมัน เขี้ยวเราก็มี แนะอวดกันได้ สุดท้ายมาถึงหาง หางมันมีหางเราไม่มี ไม่มีที่อวดนะ ตั้งแต่ตัวมันเองมันยังไม่เห็นกลัว เรากลัวทำไม แนะมันยังแก้ออกไปนั้นได้นะ พอถึงขั้นวิปัสสนาแล้วจะไม่มีคำว่ากลัวนะ หมุนตัว อะไรแยกเป็นธาตุเป็นชั้นๆ ไปหมด ใจดวงนี้ฟังเอาซิ ในระยะนี้เป็นระยะแยกธาตุแยกชั้น ธัญญะหนึ่งเนื้อเอ็นกระดูกว่าเป็นสัตว์เป็นเสือเป็นอะไรมันไม่มี มันก็มีแต่ธาตุสี่ ดิน น้ำ ลม ไฟ กับเราทั่วโลกธาตุเสร็จเรียบร้อยแล้ว หายข้ามไปๆ ต่อจากนั้นฟาดนี้จนกระทั่งมันว่างหมดเลย พิจารณาแยกธาตุแยกสัตว์บุคคลไม่ทัน อำนาจแห่งความสว่างของจิตมันจำ กำหนดปั๊บนี้ดับปั๊บๆ ความสว่างมันเป็นสุญญากาศมันว่างเปล่าไปหมด ด้วยอำนาจแห่งจิตที่ได้ชำระอย่างคล่องแคล่วแกลัวกล้า รวดเร็วทันใจทุกอย่าง นี่เป็นอย่างนั้น ๆ จิตดวงนี้ จากนั้นมันก็ข้ามไปหมดเลย จากความว่างนั้น ว่างข้างนอกว่างข้างใน ปล่อยได้หมด พุ่งไปหมดเลย

การปฏิบัติความดี มันจะทุกข์ยากขนาดไหนเราต้องได้ความดีประจำตัวของเราจนได้นั้นแหละ เราไม่ได้ตามครูอาจารย์ทุกกระเบียดก็ตาม เราก็ได้แบบลูกศิษย์มีครูสอน ต้องเดินไปตามครูจนได้ ครูได้บรมสุขเราได้สุขก็ยิ่งดี ครูเป็นเศรษฐีเรามีฐานะไม่ยากจนก็ดีใช่ไหมละ ไม่เป็นเศรษฐีเหมือนครู แต่เราอยู่ในฐานะไม่ยากจนก็พอ มันก็ไล่กันไป ๆ จนถึงหางมันเหมือนเสือเป็นไรวะ ถึงหางก็ออกหางเสือไปเลย ไม่ติด ให้พากันปฏิบัตินะพี่น้องทั้งหลาย โอ๊ย เราทุเรศนะ ยิ่งจนจะตายเท่าไรมันอดคิดไม่ได้นะ มันจำอยู่ตลอดเวลาให้เห็นอยู่นี้ จะทำไง ๆ จึงต้องอุตสาหะพยายามกัน ให้ฝืนนะ

การประกอบคุณงามความดีไม่ไปไหน ที่ว่าเราทำความดีทำยาก ๆ คือกิเลสมันกัดมันขวางนะ ความดีไม่ได้ยากกับใครแหละ กิเลสต่างหากมันยาก มันกัดมันขวางไม่ให้ทำความดี ให้พากันทราบไว้นะ ถ้าเราจะทำความดีงามอะไรอย่างนี้มันจะกัดจะขวางขึ้นมาทันที นั่นคือกิเลสมากัดขวางแล้ว ฟาดหัวมันลงไป ความดีท่านไม่ได้กัดขวางใครนี่นะ เอาสร้างลงไป จำเอานะ วันนี้เทศน์เพียงเท่านี้ เมื่อวานนี้ทองคำได้ ๗๓ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๗๐๙ ดอลล์ ทองคำที่ได้ทั้งหมด ๕,๓๙๘ กิโล

อ่านธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่ www.luangta.com